

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 14C/55/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119203745
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2022:2119203745.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina sudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, B. XXX, proti žalovanému: Krajský súd Žilina, Orolská 3, 010 01 Žilina, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Súd konanie v časti o uloženie povinnosti ospravedlniť sa **z a s t a v u j e .**

Súd konanie v časti o zaplatenie 15.000 eur titulom nemajetkovej ujmy
z a s t a v u j e .

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi 7.500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

Súd žalobu vo zvyšku **z a m i e t a .**

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 9.5.2019 v spojení s doplnením zo dňa 3.9.2019 domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti ospravedlniť sa žalobcovi v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku tak, že žalobcovi doručí na adresu jeho trvalého pobytu písomné ospravedlnenie podpísané predsedom Krajského súdu v Žiline v nasledujúcom znení: „Ospravedlnenie sudcovi A. B. C.. Neopodstatneným podaním disciplinárneho návrhu predsedom Krajského súdu v Žiline dňa 16.2.2009 došlo k neoprávnenému zásahu do profesijného, súkromného a rodinného života sudcu A. B. C.. Krajský súd v Žiline sa ospravedľuje A. B. C. za ujmu, ktorá mu bola spôsobená iniciovaním nedôvodného disciplinárneho konania.“ Zároveň žiadal uložiť žalovanému povinnosť na verejne prístupnej internetovej stránke súdu/webovom sídle zverejniť elektronickú podobu písomného ospravedlnenia podpísaného predsedom Krajského súdu v Žiline. Zároveň sa domáhal uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 25.000 eur.

Žalobu odôvodnil tým, že dňa 16. februára 2009 predseda Krajského súdu v Žiline podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky - disciplinárny senát návrh na začatie disciplinárneho konania voči jeho osobe pre disciplinárne previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/, § 116 ods. 2 písm. g/, § 116 ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach na tom skutkovom základe, že:

1/ vo veci sp. zn. 10 CoD 24/2008 po tom, čo nezabezpečil doručenie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako dovolacieho súdu stranám predsedal dňa 11. decembra 2008 senátu, v ktorom došlo k rozhodnutiu tzv. rekurzom a bez toho, aby požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie rozhodnutia, toto ako predseda senátu vypracoval až dňa 4. februára 2009,

2/ vo veci Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 5C482/1997, ktorá bola s opravným prostriedkom podaným žalobcom predložená Krajskému súdu v Žiline dňa 4. októbra 2005 a tu sa vedie pod sp. zn. 9Co 36/2005, do dňa 16. februára 2007, teda 16 mesiacov a 12 dní ako sudca - predseda senátu, ktorému bola vec zverená, neurobil žiadny očividný úkon, ktorý by smeroval k rozhodnutiu veci,

3/ vo veci Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 5C 482/1997, ktorá bola s opravným prostriedkom podaným žalobcom predložená Krajskému súdu v Žiline dňa 4. októbra 2005 a tu sa vedie pod sp. zn. 90 36/2005, údajne senát Krajského súdu v Žiline zložený z predsedu senátu A. B. C. a členov senátu A. D. E. a F. G. H., hoci ani jeden z nich nebol na pracovisku dňa 5. januára 2009, rozhodol o prerušení konania, čo však nebola pravda, lebo zápisnica o hlasovaní je fiktívna.

Konania vedené na disciplinárnom súde pod sp. zn. 2 Ds 1/2009 a uznesením disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Ds 9/2008 zo dňa 28. júla 2009 boli spojené disciplinárne veci vedené proti A. B. C. pod sp. zn. 2 Ds 9/2008 a 2 Ds 1 /2009 na spoločné konanie, ktoré sa ďalej viedlo pod sp. zn. 2 Ds 9/2008, po zmene označenia napokon vec vedená pod sp. zn. 2 Ds 2/2014.

Disciplinárny senát rozhodnutím z 16.3.2016 (právoplatné dňa 9.5.2016) rozhodol tak, že určil, že písomné napomenutie predsedu Krajského súdu v Žiline zo dňa 30. júna 2008 dané sudcovi A. B. C., nar. XX. marca XXXX, je neplatné. Ďalej rozhodol, že sudca A. B. C. sa oslobodzuje spod bodu 1/ návrhu na začatie disciplinárneho konania podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. a spod bodu 3/ návrhu na začatie disciplinárneho konania podľa § 116 ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich nakoľko sa sudca disciplinárneho previnenia nedopustil. V bode 2/ návrh na začatie disciplinárneho konania podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich bolo konanie zastavené, nakoľko návrh bol podaný oneskorene.

Vyslovil názor, že z právoplatného výsledku disciplinárneho konania je zrejmé, že tak disciplinárny návrh z 16.2.2009, ako aj napomenutie z 30.6.2008 boli v plnej miere nedôvodné a vykazovali všetky znaky šikanózneho výkonu práva. Ide tak jednoznačne o neopodstatnený zásah do jeho osobnostných práv v rovine emocionálnej, rodinnej a profesijnej. K intenzite zásahu zdôraznil, že doplňujúcim podaním z 26.februára 2009 - v súvislosti s tvrdeným skutkom pod bodom 3/ - predseda žalovaného mu navrhoval uložiť najprísnejšie/absolútne disciplinárne opatrenie odvolanie z funkcie sudcu a takmer bezprostredne v nadväznosti na dané doplnenie mu bol rozhodnutím Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24461/2009 - 41 zo dňa 2. marca 2009 dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu, ktorý trval až do 3. augusta 2010, t.j. cca 17 mesiacov.

Tiež zdôraznil, že ešte skôr, než mu bol návrh na začatie disciplinárneho konania doručený, mali tento k dispozícii viaceré médiá, ktoré sprostredkovali z neho informácie verejnosti už dňa 2. marca 2009 (vrátane správy v Televíznych novinách Televízie Markíza v hlavnom vysielacom čase), hoci on nemal možnosť oboznámiť sa s obsahom návrhu na začatie disciplinárneho konania, a preto sa nemohol ani účinne brániť proti medializovaným informáciám. V médiách bola kauza politikmi zneužívaná aj v neskoršom období rokov 2011, či 2012. Samotný návrh na začatie disciplinárneho konania mu bol doručený až v priebehu apríla 2009. Diskriminačný charakter konania žalovaného (prostredníctvom jeho predsedu) voči jeho osobe má byť zrejmý napr. z výkazu za mesiac január 2009, z ktorého vyplýva, že k 31.1.2009 len na občianskoprávnom úseku Krajského súdu v Žiline nebolo v zákonnej lehote vyhotovených ďalších vyše 100 rozhodnutí, niektoré staršie ako 5 mesiacov, avšak disciplinárny návrh bol uplatnený iba voči jeho osobe. Účelovosť postupu predsedu Krajského súdu v Žiline má príkladmo preukazovať aj výkaz za mesiac jún 2007 (t.j. obdobie tvrdených disciplinárnych previnení), kedy nebolo v zákonnej lehote vyhotovených niekoľko sto rozhodnutí a predseda súdu bol z hľadiska vyvodzovania prípadnej disciplinárnej zodpovednosti úplne nečinný. Takýto postup považuje za tendenčný, ktorého účelom bola šikana osoby žalobcu, zrejma aj zo spôsobu uplatňovania disciplinárnej zodpovednosti, kedy vo vzťahu k najzávažnejšiemu tvrdenému skutku 3/ disciplinárneho návrhu z 16.2.2009, ako aj vo vzťahu k napomenutiu z 30.6.2008, kde predseda súdu nevymedzil žiadne bezprostredné konanie, ktoré

by malo zakladať disciplinárne previnenie. Disciplinárny senát v rozhodnutí z 16.3.2009 (str. 5) uviedol: „ Keďže dané písomné napomenutie je nepreskúmateľné, nemá všetky náležitosti disciplinárneho opatrenia v zmysle zákona, disciplinárny senát určil, že toto písomné napomenutie je neplatné." Žalobca sa v disciplinárnom konaní musel brániť proti niečomu, čo ani nebolo navrhovateľom disciplinárnych konaní/opatrení vymedzené. Žalobca uviedol, že doslova musel najskôr „vymyslieť" vlastné obvinenie a potom ho vyvracať. Predmetné disciplinárne konanie v plnej miere zapadá do účelových postihov nepohodlných sudcov, ktoré boli v danom období (tzv. harabinizácie justície) vedené. Poukázal aj na otvorené vyhlásenie Päť viet z 26. septembra 2009, v ktorom skupina 116 sudcov upozornila verejnosť na vážny stav v justícii. Z uvedeného vyvodil záver, že u žalovaného nešlo prítom iba o akési „využitie" situácie, ale o vedomé spolupodieľanie sa na vytváraní atmosféry strachu v justícii.

Žalobca uviedol, že v čase podania nedôvodného disciplinárneho návrhu mal vybudovanú veľmi dobrú povesť, ktorá pramenila nielen zo samotného faktu, že je sudcom, ale bol verejne známou osobou svojou predchádzajúcou aktívnou reformnou činnosťou pri správe krajského súdu vo funkcii jeho predsedu. Rovnako bol známy prostredníctvom svojej vzdelávacej, publikačnej a prednáškovej činnosti pre širokú odbornú právnickú verejnosť. Hrubosť zásahu do chránených práv spočívala v očiernení jeho osoby pred médiami a verejnosťou bez možnosti reálnej obrany spojenom s tvrdými skutkovými a právnymi následkami, osobitne pozastavenia výkonu funkcie sudcu. Týmito následkami boli počas celého 17 mesačného obdobia najmä zákaz aktívne pracovať vo funkcii sudcu, vrátane veľmi ponižujúceho zákazu vôbec prísť do budovy súdu. Následkom pozastavenia funkcie sudcu bola tiež finančná tieseň, ktorá bola spôsobená znížením platu o 50 %, ktorá sa prejavila okamžite v obmedzovaní bežných výdavkov pri zaťažení domácnosti dvoma úvermi v súvislosti so zabezpečením bývania pre jeho rodinu. Dotknuté disciplinárne stíhanie svojou dĺžkou (takmer 8 rokov) bolo jedným z najdlhších, ak nie vôbec najdlhšie v novodobej sudcovskej histórii v Slovenskej republike. Po celý čas, aj v období, keď už navrhovateľ nenavrhol najprísnejší trest, bol vystavený stavu absolútnej vnútornej nepohody a diskomfortu, hrozbe, že nebude schopný psychicky ani finančne zvládnuť svoju rolu (spolu)živiteľa rodiny a opory pre jej členov, osobitne vo vzťahu k dcéram, ktoré sa pripravovali na maturitné skúšky a schopnosti riadne finančne zabezpečiť vysokoškolské štúdium dcér. V dôsledku medializácie sa aj jeho manželka stretávala s pochybnosťami a nedôverou prenášanou účastníkmi súdneho konania aj voči nej samotnej. Na žalobcu iné osoby hľadeli ako na človeka morálne a odborne chybného, u ktorého s veľkou pravdepodobnosťou nie sú predpoklady na výkon funkcie sudcu; osobitne, ak má byť na základe disciplinárneho konania odvolaný z funkcie sudcu a zároveň ešte pre rozhodnutím o vine mu musí byť pozastavený výkon funkcie sudcu. V prípade odvolania z funkcie sudcu, ktorý trest žalovaný požadoval, by sa nielenže nikdy už nemohol vrátiť do sudcovského talára, s ktorým pôsobením som spojil všetko svoje profesijné snaženie, ale nemohol by pôsobiť ani medzi prokurátormi, notármi, advokátmi, či súdnymi exekútormi.

Vo vzťahu k výške nároku na finančné zadosťučinenie odkázal na disciplinárne konanie vedené voči sudcovi Krajského súdu E. E. I. a následné priznanie „odškodnenia" 50.000 eur. Obdobím tvrdeného previnenia i navrhovaným trestom žalobca považoval konania za vzájomne podobné s tým, že konanie voči jeho osobe je výraznejšie svojvoľné, nedôvodné a diskriminačné, nehovoriac o „sprievodných javoch" (najmä dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu).

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že skutkové tvrdenia uvádzané žalobcom v bode I. odôvodnenia žaloby žalovaný nespochybňuje. Tvrdenia žalobcu v bode II. - IV. odôvodnenia žaloby žalovaný spochybňuje v tom smere, že pokiaľ sa malo zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu tým, že voči nemu bolo nedôvodne vedené disciplinárne konanie pre skutok uvedený v bode 2/ návrhu na začatie disciplinárneho konania (prietahy v konaní vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5C/482/2017), tak v tejto časti bolo disciplinárne konanie zastavené pre oneskorené podanie návrhu, teda bez toho, že by sa disciplinárny súd meritórne vyjadril - posúdil dôvodnosť návrhu.

Pokiaľ žalobca poskytol tvrdenia o zásahu do jeho osobnostných práv v rovine emocionálnej a rodinnej, tak v tomto smere sa k subjektívnemu prežívaniu na strane žalovaného nevie žalovaný vyjadriť. K tvrdenému zásahu do osobnostných práv žalobcu v rovine profesijnej žalovaný nespochybňuje fakt,

že v dobe od 02.03.2009 do 03.08.2010 bol žalobcovi rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu. Pokiaľ ide o tvrdenia o šikanóznom, účelovom vyvodzovaní zodpovednosti žalobcu zo strany bývalého predsedu Krajského súdu v Žiline, ktorý disciplinárny návrh podal, a to práve a len voči žalobcovi v dobe, kedy podľa žalobcu „nebolo v zákonnej lehote vyhotovených niekoľko sto rozhodnutí a predseda súdu bol z hľadiska vyvodzovania prípadnej disciplinárnej zodpovednosti úplne nečinný“, sa kvalifikovane žalovaný t. č. nedokáže vyjadriť, nakoľko údaje žalobcu sú nekonkrétne. Po viac ako desiatich rokoch žalovaný už nedisponuje relevantnými údajmi o včasnosti vyhotovovaní rozhodnutí sudcami tohto súdu v označenom období. K žalobcom tvrdenému tendenčnému postupu „predsedu žalovaného, keď jeho jedinou ambíciou bola šikana mojej osoby“, nemôže žalovaný navrhnúť výsluch dotknutého bývalého predsedu krajského súdu, keďže p. A. G. v roku XXXX zomrel. K tvrdeniam v bode III. a IV. odôvodnenia žaloby vo vzťahu k intenzite zásahu do profesijného života žalobcu a aj z hľadiska objektívneho posúdenia a ustálenia primeranej výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalovaný poukazoval na aktívnu prednáškovú a zrejme i publikačnú činnosť žalobcu s uvedením, že je sudcom Krajského súdu v Žiline. K tomu žalovaný poukázal na prehľad časti edukačnej činnosti žalobcu z rokov 2009 a 2010. Keďže o všetkých obdobných mimopracovných profesijných aktivitách žalobcu v rozhodnom období, kedy žalobca vystupoval ako sudca Krajského súdu v Žiline, nemá žalovaný vedomosť a v tomto smere je na jeho strane informačný deficit, žalovaný navrhol, aby konajúci súd v rámci dokazovania vyžiadal od žalobcu údaje a podklady o jeho publikačnej a prednáškovej činnosti v rozhodnej dobe, pokiaľ pri nej vystupoval ako sudca Krajského súdu v Žiline. Žalovaný považoval za nespochybniteľné, že od roku 2011, i za súčasného vedenia Krajského súdu v Žiline, žalobca ako sudca požíva plný rešpekt a vážnosť, od 01.07.2011 pôsobí ako riadiaci predseda odvolacieho senátu, od 01.06.2011 do 14.07.2011 vykonával stáž na Ministerstve spravodlivosti SR, od 15.08.2011 do 05.06.2012 vykonával funkciu predsedu Krajského súdu v Žiline, od marca 2017 pôsobí aj ako predseda občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline a je plne podporovaný (časovo i materiálne), podľa jeho požiadaviek pri svojich aktivitách i mimo súdu, napr. v rámci komisie v projekte CEPEJ a podobne. Pre objektivizáciu žalobcom tvrdeného - uplatneného nároku, považoval za potrebné posúdenie konajúcim súdom, a to po vykonanom dokazovaní a jeho zhodnotení v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP. Okrem doložených listinných a vyššie označených dôkazov žalovaný navrhol k tvrdeniam v žalobe vypočúť žalobcu a jeho manželku, A. A. C., sudkyňu Krajského súdu v Žiline, v jej prípade k tvrdeniam žalobcu o atakovaní i osoby A. A. C., ako je uvedené v bode III. odôvodnenia žaloby. Priamu súvislosť žalobcovho nároku s iným nárokom iného (bývalého a dnes už nebohého) sudcu Krajského súdu v Žiline, A. E. I., žalovaný nevzhliadol, preto návrh žalobcu na vykonanie dokazovania spisom Okresného súdu Bratislava I žalovaný nepovažuje za opodstatnený.

Žalovaný v ďalšom vyjadrení zdôraznil, že vzhľadom na jeho povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 19 ods. 3 - 6, § 22, § 31 ods. 1 písm. g) a j) (a contrario) zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, bez právoplatného rozhodnutia súdu o žalobcovom mimoriadnom peňažnom nároku a jeho rozsahu, na ktorý žalovaný nemá vyhradené žiadne prostriedky zo štátneho rozpočtu, nie je možné o ich pridelenie ani žiadať, preto rozhodnutie o dôvodnosti uplatneného nároku a jeho primeranom rozsahu ponecháva na konajúcom príslušnom súde.

Počas pojednávania, ktoré súd viac krát odročil za účelom dosiahnutia mimosúdnej dohody strán, žalobca vzhľadom na predbežné právne posúdenie sporu zdôraznil, že je zrejmy charakter voči nemu vedeného disciplinárneho konania, zásah do jeho práv a je náležitosťou a povinnosťou súdu posúdiť, či sa jedná o porušenie resp. ujmu z hľadiska diskriminácie alebo zásahu do osobnostných práv.

K nerovnakému postoju k práci jednotlivých sudcov žiadal pripojiť disciplinárny spis, kde sú listiny preukazujúce zaťaženie a výkonnosť jednotlivých sudcov a ich plnenie si povinností, prípadne ich pochybení, z ktorých vyplýva nerovnaký postoj voči jeho osobe.

Žalobca na pojednávaní zdôraznil, že dôvodom, pre ktorý vzniklo celé takéto konanie, bol podaný návrh predsedom KS Žilina, ktorým vyslovene došlo k zneužitiu jeho právomoci. Zo strany predsedu sa jednalo o zlý úmysel so zneužitím inštitútu. Aj s poukazom na judikatúru ESLP či obranu Slovenskej republiky

v konaniach pred ESLP, žaloba na ochranu osobnosti je jednou z mála konaní, kde je možné reparovať vzniknutú ujmu. Veľakrát zástupca SR odkazoval v rámci obrany, že nedošlo k využitiu tohto inštitútu. Takýto nárok je práve možné a potrebné reparovať týmto spôsobom. Osobitne poukázal napr. na obdobné rozhodnutie vo veci Babjak a spol., proti SR. Jednoducho pokiaľ by nebol podaný disciplinárny návrh, neudialo by sa nič. Z pripojeného disciplinárneho spisu je zrejme, že pôvodne bol navrhovaný trest, preradenie na súd nižšieho stupňa, ale po porade vtedajšieho predsedu súdu G. s I., ktorý bol vtedy ministrom spravodlivosti došlo k zmene, a to k návrhu na zbavenie funkcie spolu s návrhom na pozastavenie funkcie, pričom o pozastavení funkcie bolo hneď na ďalší deň rozhodnuté. Tiež zdôraznil, že celé konanie bolo možné konaním predsedu Krajského súdu v Žiline skrátiť. Sám vykonal k tomu úkony, keď vykonal po jeho menovaní späťvzatie, snažil sa situáciu nejako riešiť za stavu, že menovaním do funkcie predsedu bol aj navrhovateľ aj protistrana, teda disciplinárne sťažovaný, pričom ani disciplinárny senát nevedel zaujať k tomu takéto nejaké stanovisko a žiadne stanovisko nezaujal. Tiež vo vzťahu ku skutkom zdôraznil, že skutok pod bodom III. vôbec neexistoval, jednalo sa o vymyslený skutok, voči ktorému sa musel brániť a dokazovať neexistenciu. Samotná predsedníčka súdu počas disciplinárneho konania sa nevedela k tomuto skutku vyjadriť a neodpovedala na otázky položené ním či disciplinárnym senátom. Zo strany žalovaného exces vo využívaní kompetencií.

Žalovaný nad rozsah pôvodných vyjadrení uviedol, že je nevyhnutné, aj z hľadiska ďalšieho smerovania postupu krajského súdu ako nadriadeného súdu, sa vyrovnáť aj s minulosťou a krivdami, ktoré boli spáchané, pretože je možné, že takéto okolnosti sa môžu stať ktorémukoľvek sudcovi. Zdôraznil, že skutkové okolnosti nerozporuje, rozhodnutie o nároku je však podriadené rozpočtovým záujmom krajského súdu, ktorý v rámci určenia rozpočtových prostriedkov nemá na takýto účel vyčlenené prostriedky.

Nárok čo do skutkovej stránky a neoprávnenosti zásahu žalovaný uznal, nakoľko disciplinárne konanie bolo neprimerané, trvalo neprimerane dlhú dobu, teda na strane žalobcu jestvuje nárok na nemajetkovú ujmu v určitom rozsahu, ku ktorého výške však žalovaný, najmä vo vzťahu k záväzným rozpočtovým výdavkom, nie je oprávnený zaujať názor. Napriek žiadosti MS SR nevytvorilo pre pokrytie takéhoto nároku výdavkovú kapitolu v rozpočte. Opätovne poukázal na profesionálny status žalobcu, ktorý je uznávaným odborníkom nielen v justičných kruhoch, je predsedom grémia a členom sudcovskej rady.

Žalobca v záverečnom prednese zdôraznil, že samotný základ nároku bol uznaný protistranou. Z rozhodnutia OS Bratislava I sp. zn. 11C/105/2006 je zrejme, že ide o vec, ktorá bola súdmi SR rozhodovaná a potvrdzuje to predchádzajúcu argumentáciu týkajúcu sa ochrany osobnosti, resp. žalôb podľa ochrany osobnosti ako efektívneho prostriedku na ochranu aj práv, do ktorých je zasiahnuté podaním zrejme neoprávneného návrhu na disciplinárny postih sudcu. V konaní sp. zn. 2Ds/2/2014 (po viacerých prečíslovaniach) bol oslobodený a počas celého toho disciplinárneho stíhania bránil sa tým spôsobom, že mu nebolo zrejme, čo mu je vlastne kladené za vinu, napriek tomu konanie trvalo 8 rokov. Počas celého konania sa nedozvedel čoho sa mal dopustiť, aký skutok, aké konanie a aký následok mal spôsobiť a v čom bola protiprávnosť konania či postupu. Preto z celého prístupu v disciplinárnom konaní sa prejavuje zrejmy zlý úmysel navrhovateľa a uplatnenie toho návrhu malo vyložené šikanózne charakter, ako aj spôsob uplatnenia návrhu, keď návrh bol po konzultácii s vtedajším ministrom spravodlivosti p. I. zmenený tak, aby bol požadovaný najzávažnejší postih, čo umožnilo okrem iného využitie dočasného pozastavenia výkonu funkcie v rozsahu takmer 17 mesiacov. Navrhovateľ sa pritom vyjadril, že nevie ako sa rozhoduje v civilnom konaní. Zdôraznil aj zvláštnosti pri skutku III. pretože nemohlo dôjsť k falšovaniu zápisnice, nakoľko pri rozhodnutí predsedu senátu sa nevyhotovuje žiadna zápisnica. Zlý úmysel a šikanózne mieru disciplinárneho návrhu neakceptovala ani sudcovská rada, ktorá konštatovala, že sa nejedná o také veci, ktoré by vykazovali znaky disciplinárneho previnenia. Existovali v danom čase desiatky rozhodnutí KS, resp. desiatky konaní, v ktorých prietahy boli výraznejšie, resp. boli rozhodnutia nenapísané po dlhšiu dobu ako v jeho prípade, a tak to bolo až do roku 2016 do ukončenia disciplinárneho konania. Zdôraznil, že A. I. súd priznal náhradu v rozsahu 33.000 eur, ktorú sám považuje za nenáležitú, preto pristúpil k zníženiu uplatňovaného rozsahu na 10.000 eur, ktorú vzhľadom na okolnosti prípadu, najmä dĺžku disciplinárneho stíhania, na ktorom sa výrazne podieľal KS, považuje za primeranú. Dĺžka konania v voči A. I. bola 2 roky, v jeho prípade až

8 rokov. Obaja sa po ukončení podieľali na súdnych funkciách, teda reálny dopad bol obdobný, kde ani u jednej osoby nedošlo k devastácii dobrej povesti.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré hodnotil v súvislosti so skutkovými tvrdeniami prednesenými sporovými stranami vrátane skutočností, ktoré strany neurobili sporné.

Predseda Krajského súdu v Žiline A. G. návrhom zo dňa 12.2.2009 doručeným disciplinárnemu súdu SR 16.2.2009 navrhoval uznať žalobcu vinného zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa § 16 ods. 1 písm. a/ zák. č. 385/2000 Z. z., ďalej závažného disciplinárneho previnenia podľa § 16 ods. 2 písm. g/ a písm. b/ a v pripojenej veci 2Ds/2/2007 zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. c/ zák. č. 385/2000 Z. z. (návrh /2Ds/9/2008/ na určenie, že napomenutie je neplatné žiadal zamietnuť) s návrhom na uloženie disciplinárneho opatrenia, preloženia sudcu na súd nižšieho stupňa.

Podaním A. G., predsedu Krajského súdu v Žiline, zo dňa 26.2.2009, doručeným disciplinárnemu senátu SR 2.3.2009, označeným ako dodatok, ktorým mení pôvodný návrh disciplinárneho opatrenia, navrhol, aby disciplinárny súd po uznaní viny uložil podľa § 117 ods. 5 písm. c/ zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich disciplinárne opatrenie na odvolanie funkcie sudcu.

Súd z doručky o doručení disciplinárneho návrhu v spise bývalého disciplinárneho senátu sp. zn. 2Ds/2/2014 (predtým 2Ds/1/09) zistil, že žalobcovi bol doručený návrh dňa 7.4.2009. Žalobca sa domáhal určenia, že napomenutie udelené predsedom Krajského súdu v Žiline dňa 30.6.2008 A. B. C. je neplatné a predseda Krajského súdu v Žiline podal návrh na disciplinárne konanie voči žalobcovi dňa 16.2.2009 (návrh je datovaný dňom 12.2.2009).

Podľa výpisu z uznesenia Sudcovskej rady KS v Žiline zo dňa 8.11.2011, Sudcovská rada Krajského súdu v Žiline prijala uznesenie, podľa ktorého s prihliadnutím na stanovisko Sudcovskej rady pri KS v Žiline zo dňa 5.10.2011 nepovažuje skutky, pre ktoré bol podaný návrh na začatie disciplinárneho konania voči A. B. C. zo dňa 12.2.2009 v bode I. a II., za všeobecne akceptovateľné na podávanie návrhu na začatie disciplinárnych konaní a v tejto súvislosti ponecháva na zváženie predsedovi súdu ďalší postup vo veci vedenej pred disciplinárnym súdom v Bratislave pod sp. zn. 2Ds/9/2008. Uznesenie podpísala A. E. J., predsedníčka Sudcovskej rady KS v Žiline.

Podľa výkazov za mesiac január 2007 bolo v senáte 5Co vybavených spolu 58 vecí, nápad 46 vecí, prevzatých 209, v senáte 6Co vybavených 37 vecí, nápad 45 vecí, prevzatých 94, v senáte 7Co vybavených 41 vecí, nápad 37 vecí, prevzatých 119, v senáte 8Co vybavených 47 vecí, nápad 48 vecí, prevzatých 107, v senáte 9Co vybavených 60 vecí, nápad 45 vecí, prevzatých 113, v senáte 10Co vybavených 45 vecí (z toho žalobca 10), nápad 47 vecí, prevzatých 185.

Podľa zoznamu nenapísaných rozhodnutí starších ako mesiac, výkaz za mesiac január 2007, sudcovia Krajského súdu v Žiline v stanovenej lehote nevypracovali a neodoslali: A. A. 40 vecí, A. H. XX K., A. L. X K., A. M. H. X K., A. H. XX K., A. F. XX K., A. C. X K., A. L. 11 vecí.

Podľa výkazu za mesiac február 2007 bolo v senáte 5Co vybavených 59 vecí, nápad 43 vecí, prevzatých 258, senáte 6Co vybavených 49 vecí, nápad 43 vecí, prevzatých 180, senáte 7Co vybavených 47 vecí, nápad 40 vecí, prevzatých 138, senáte 8Co vybavených 42 vecí, nápad 44 vecí, prevzatých 203, senáte 9Co vybavených 64 vecí, nápad XX vecí, prevzatých 178, senáte 10Co vybavených 42 vecí (z toho žalobca 10), nápad 48 vecí, prevzatých 121, senáte 9Co pôvodný vybavených 12 vecí, nápad 0, prevzatých 55 (v mesiaci január 1 vec) všetko žalobca.

Podľa prehľadu výkonu sudcov v mesiaci február 2007 žalobca vybavil 4 veci Co, 15 vecí CoD (najviac zo sudcov), 2 CoP a 7 NcC. Ani v jednej agende nevybavil najmenší počet vecí.

Podľa prehľadu rozhodnutých neodoslaných spisov starších ako mesiac za február 2007 v zákonnej lehote nevybavil A. A. XX K., A. N. XX K., A. H. X K., A. E. X vecí, A. H. 3 vecí, A. K. G. 1 vec, A. N. XX K., A. L. XX K., A. E. XX K., A. B. X K., JUDr. L. 5 vecí (v senáte 8Co), A. H. XX K., A. O. XX vecí, A. H. 4 vecí, JUDr. N. 5 vecí, A. G. 18 vecí, žalobca 0, A. L. 13 vecí.

Podľa prehľadu nenapísaných rozhodnutí starších ako mesiac k 31.12.2015 (v čase rozhodovania disciplinárneho senátu) A. A. mal nenapísané 1 rozhodnutie, A. N. 6 rozhodnutí, A. E. 10 rozhodnutí, A. C. 13 rozhodnutí, A. E. 1 rozhodnutie, A. H. 2 rozhodnutia, A. B. 5 rozhodnutí, A. L. X, F. I. XX rozhodnutí, pričom u A. B., L. a F. I. sa jednalo o rozhodnutia, kde bola predĺžená lehota, A. H. 1 rozhodnutie, ktoré mal vyhotoviť do 30.11.2015, kde nebola lehota predĺžená, A. G. X, A. F. XX, A. C. X s tým, že u všetkých bola lehota predĺžená na vyhotovenie, 2 u A. L. bez rozhodnutia o predĺžení lehoty a A. K., kde boli 3 rozhodnutia vyhotovené po lehote s predĺženou lehotoú.

Rozhodnutia nenapísané staršie ako mesiac k 31.1.2016 2 u A. A. bez predĺženia lehoty, 8 u A. K. bez predĺženia lehoty, 3 u A. L. s predĺženou lehotoú, 15 u F. I. s predĺženou lehotoú, 2 u A. H. bez predĺženia lehoty, 2 rozhodnutia A. C. s predĺženou lehotoú, 6 u A. L. s predĺženou lehotoú, nenapísané rozhodnutia staršie ako mesiac k 29.2.2016 3 u A. A. s predĺženou lehotoú, 3 u F. E. bez predĺženia lehoty, 4 u A. H. s predĺženou lehotoú, 2 u A. B. s predĺženou lehotoú, 10 u F. I. s predĺženou lehotoú, 1 vec u A. H. bez predĺženej lehoty, 1 vec u A. C. s predĺženou lehotoú, 2 u A. L. s predĺženou lehotoú a 4 bez predĺženia lehoty.

Podľa zoznamu neskončených vecí starších ako 6 mesiacov (apríl až jún) patril v množstve neskončených konaní starších ako 6 mesiacov žalobca k priemeru medzi sudcami KS ZA.

Súd ďalej z pripojeného disciplinárneho spisu zistil, že žalobca ako Predseda Krajského súdu v Žiline, návrhom zo dňa 1.3.2012 zobral späť návrh na začatie disciplinárneho konania doručeného disciplinárnemu senátu SR dňa 5.3.2012.

Podaním vyhotoveným A. P. G., podpredsedníčkou KS v Žiline dňa 14.8.2012, doručeným do podateľne disciplinárneho senátu 16.8.2012, žiadala považovať späťvzatie návrhu na začatie disciplinárneho konania zo dňa 1.3.2012 podaného žalobcom za nulitný akt s tým, že procesné postavenie A. C. je nezmenené a sudca nemôže zobrať späť návrh na disciplinárne konanie.

Podľa uznesenia Ústavného súdu SR PL ÚS 8/2005-27 zo dňa 1.12.2015 bolo rozhodované o návrhu Generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ktorý doručil Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) oznámenie z 18. februára 2005 č. Se/1 24/05-1 o tom, že 13. januára 2005 spáchal priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov tak, že spôsobil nedaním prednosti v jazde dopravnú nehodu. Súčasne generálny prokurátor navrhol svoje disciplinárne stíhanie. Toto oznámenie bolo prijaté ústavným súdom na ďalšie konanie uznesením č. k. PL. ÚS 8/05-11 zo 14. apríla 2005 a nakoniec bolo rozhodnuté o uložení pokuty. V danom konaní bola totožnosť navrhovateľa a odsúdenej osoby.

Súd ďalej zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č.k. III ÚS 125/2012-15 zo dňa 28.3.2012 odmietol sťažnosť žalobcu, keď konštatoval, že zistil späťvzatie návrhu na disciplinárne konanie a do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti senát v súvislosti so späťvzatím návrhu

nevydal rozhodnutie o zastavení disciplinárneho konania, pričom však uviedol, že možno konštatovať, že sťažovateľ je oprávnený disponovať obidvoma disciplinárnymi návrhmi spojenými na spoločné konanie, kedy podal ústavnému súdu sťažnosť na porušenie svojich základných práv v tom istom čase, v ktorom využil svoje dispozitívne oprávnenie vziať podaný disciplinárny návrh späť. Späťvzatie je jedno z disciplinárnych návrhov sťažovateľov, podľa názoru ústavného súdu znižuje význam podávania sťažnosti ústavnému súdu ako účinného prostriedku nápravy prieťahu v tomto konaní. Účelom práva podať sťažnosť na porušenie zákona práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov malo by totiž okrem predchádzania zásahu do základných práv, najmä dosiahnutie nápravy reálneho stavu tak, aby k ďalšiemu porušovaniu základných práv už nedošlo. Následkom toho bola sťažnosť odmietnutá.

Ďalej Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom III. ÚS 599/2012-47 rozhodol, že Základné právo JUDr. R. U. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom disciplinárneho senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ds 9/2008 porušené nebolo.

Podľa podania vyhotoveného podpredsedníčkou KS v Žiline JUDr. Kyselovou dňa 23.8.2012, označené ako vybavenie sťažnosti A. A. L. (č.l. 530-531), kde konštatovala, že predseda senátu vo veci vedenej pred Krajským súdom v Žiline sp. zn. 9Co/36/2005 (ktorá bola predmetom disciplinárneho konania pod bodom 3/) vydal dňa 5.1.2009 uznesenie o prerušení konania v súdnej veci do právoplatného ukončenia konania o dedičstve 2D/34/2008. V uvedenej veci nie je možné stále konať, keďže nie je ustálený okruh účastníkov konania, pričom odvolací súd nie je oprávnený sám túto otázku vyriešiť. Vec považuje za skutkovo a právne zložitú, náročnú na štúdium a z hľadiska prieťahu zdôraznila, že odo dňa 14.6.2006 majú tieto objektívny charakter bez ohľadu na konkrétnu činnosť odvolacieho súdu, nie je možné vo veci z vyššie uvedených dôvodov meritórne rozhodnúť. Sťažnosť sťažovateľa na prieťahy v konaní bola vyhodnotená ako nedôvodná, resp. prieťahy v konaní neboli zistené. Žalobca k podaniu neskoršej predsedníčky súdu uviedol, že odmietala späťvzatie návrhu, pričom aj z vyjadrenia je zrejmé, že sa jednalo o posúdenie veci, kde vydal žalobca opatrenie ako predseda senátu, teda nejednalo sa o senátnu vec ako bolo tvrdené v disciplinárnom návrhu, tzv. falšovanie zápisnice, kde nebolo potrebné rozhodnutie senátu.

Podľa zápisnice na disciplinárnom konaní 2Ds/9/2008 zo dňa 3.11.2010 (č.l. 147), vtedajší predseda KS v Žiline JUDr. Krupa uviedol, že: „Pokiaľ ide o skutočnosť, akou formou sa vykonávajú na našom súde zasadnutia senátu v civilných veciach, kde sa rozhoduje od stola, neviem, aká je prax kolegov v civilných senátoch, ja som predseda senátu na trestnom úseku, kde sa vždy rozhoduje v senáte a všetci 3 členovia senátu, keď hlasujú a podpisujú zápisnicu, vedia, v akej veci a za čo hlasujú. Taktiež sa neviem vyjadriť či na civilnom kolégiu sa vopred stanovujú zoznamy pojednávaných vecí s údajmi o pojednávaniach, ktoré sa v ten ktorý deň na KS v tom ktorom senáte vykonajú a kde sa v senáte o nich hlasuje“.

Podľa zápisnice z pojednávania zo dňa 16.3.2016, kde navrhovateľka A. G., predsedníčka Krajského súdu v Žiline, na otázku obhajkyne žalobcu A. G., uviedla, že: „Trváme na tom, že o aké disciplinárne previnenie sa v bode 3/ jedná. Navrhovateľka dodáva, tu sa vyjadruje niečo, ako keby bola nejaká zápisnica falšovaná, poukazujem na vyjadrenia pracovníčok KS v Žiline, a preto dávam senátu na zváženie vypočutia týchto pracovníčok, resp. A. G.“. A. C. kladie navrhovateľke otázku, nech presne vymedzí skutok č. 3/, o aký skutok ide a aké konania, a aký následok a protiprávne konanie, kde je uvedené, že navrhovateľka na to neodpovedá.

Rozhodnutím NS SR disciplinárneho senátu 2Ds/2/2014 z 16.3.2016 bolo rozhodnuté, že písomné napomenutie predsedu KS v Žiline zo dňa 30.6.2008 dané sudcovi A. B. C. je neplatné. Žalobca bol oslobodený spod bodu 1 návrhu na disciplinárne konanie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediaciach, ktorého sa mal dopustiť tak, že vo veci sp. zn. 10CoD/24/2008 po tom, čo nezabezpečil doručenie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako dovolacieho súdu stranám, predsedal dňa 11. decembra 2008 senátu, v ktorom došlo k rozhodnutiu tzv. rekurzom

a bez toho, aby požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie rozhodnutia, toto ako predseda senátu vypracoval až dňa 4. februára 2009 a spod bodu 3/ návrhu na začatie disciplinárneho konania podľa § 116 ods. 2 písm. b/ zák. 385/2000 Z. z., ktorého sa mal dopustiť tak, že vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5C 482/1997, ktorá bola s opravným prostriedkom podaným žalobcom predložená Krajskému súdu v Žiline dňa 4. októbra 2005 a tu sa vedie pod sp. zn. 9Co 36/2005, údajne senát Krajského súdu v Žiline zložený z predsedu senátu A. B. C. a členov senátu A. D. E. a F. G. H., hoci ani jeden z nich nebol na pracovisku dňa 5. januára 2009, rozhodol o prerušení konania, čo však nebola pravda, lebo zápisnica o hlasovaní je fiktívna, nakoľko sudca sa disciplinárneho previnenia nedopustil. Konanie bolo v bode 2/, ktorého sa mal sudca dopustiť tak, že vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5C 482/1997, ktorá bola s opravným prostriedkom podaným žalobcom predložená Krajskému súdu v Žiline dňa 4. októbra 2005 a tu sa vedie pod sp. zn. 9Co 36/2005, do dňa 16. februára 2007, teda 16 mesiacov a 12 dní ako sudca - predseda senátu, ktorému bola vec zverená, neurobil žiadny očividný úkon, ktorý by smeroval k rozhodnutiu veci, bolo zastavené z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene. Rozhodnutím zo dňa 6.12.2016 bola sudcovi A. C. priznaná náhrada trov konania vynaložených v súvislosti s disciplinárnym konaním vo výške 1944,70 eur, voči ktorému bola podaná sťažnosť, ktorá bola dovolacím disciplinárnym senátom 1Dso/1/2017 zamietnutá.

Súd z pripojeného spisu 11C/105/2006 OS Bratislava I. zistil, že žalobou sa JUDr. Daniel Hudák domáhal voči žalovanému MS SR uloženia zaplatiť žalobcovi 1.000.000,- Sk titulom náhrady za nemajetkovú ujmu a ospravedlnenia s navrhovaným znením z dôvodu, že bol podaný návrh na disciplinárne konanie voči jeho osobe ministrom spravodlivosti 6.10.2004 so žiadosťou o uloženie najzávažnejšieho disciplinárneho opatrenia, a to odvolania z funkcie sudcu, pretože nepodal návrh na predĺženie lehoty a obžalovaný bol prepustený na slobodu, kde disciplinárny senát uznal, že skutok nie je závažným disciplinárnym previnením ani disciplinárnym previnením a ustálil, že v prípade nekonania určitým predpísaným spôsobom sa jednalo o jednu z možných alternatív rozhodnutia sudcu a postih za rozhodovaciu činnosť sudcu je priamo zo zákona vylúčený. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom sp. zn. 11C/105/2006-100 zo dňa 10.3.2008 rozhodol, že odporca je povinný v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaslať ospravedlnenie navrhovateľovi a predsedovi KS v Žiline formou osobného listu v navrhovanom znení a ďalej uložil žalovanému povinnosť v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť navrhovateľovi, teda žalobcovi nemajetkovú ujmu 1 mil. Sk a nahradiť trovy konania pozostávajúce z poplatku a trov právneho zastúpenia, spolu 140.514,64 Sk. Na základe podaného odvolania KS v Bratislave rozsudkom 4Co/169/08 -123 dňa 1.4.2009 napadnutý rozsudok potvrdil.

Ako uviedol súd pri predbežnom právnom posúdení veci, nie je možné vylúčiť diskriminačný zásah do osobnostných práv. Teda aj pri rozhodovaní o poskytnutí osobnostných práv zistiť prvky diskriminácie alebo pri posudzovaní diskriminácie zistiť zásahy do osobnostných práv. Diskriminácia sa môže obdobne bipolárne prejaviť aj v nazeraní spoločnosti na obeť diskriminácie, kedy v určitom okruhu spoločnosti následkom diskriminácie a diskriminačného konania dochádza k zníženiu dôstojnosti obeť, naopak, v určitom okruhu môže obeť požívať úctu a vážnosť práve z dôvodu, že čelí takémuto konaniu.

Žalobca nárok definoval ako zásah do jeho osobnostných práv tým, že v disciplinárnom konaní, ktoré bolo ukončené oslobodením a zastavením konania, došlo k pozastaveniu výkonu funkcie sudcu, medializácii tohto postupu, zdĺhavému konaniu, obmedzeniu príjmov z funkcie, z toho vyplývajúcej osobnej diskonformity, práve účelovým a diskriminačným charakterom návrhu a uplatňovania povinností (práv).

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Obč. zák. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Obč. zák., pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Obč. zák. výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 365/2004 Z. z. antidiskriminačný zákon, dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 365/2004 Z. z. pri dodržiavaní zásady rovnakého zaobchádzania je potrebné prihliadať aj na dobré mravy na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou.

Podľa § 2a ods. 2 zák. č. 365/2004 Z. z. , priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 365/2004 Z. z., každý sa môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená.

Podľa § 9 ods. 3 zák. č. 365/2004 Z. z., ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

Podľa PL. ÚS 8/2014 zo dňa 27.5.2015, kde uviedol, že „bez ohľadu na uvedený relatívne široký výklad diferenciačných kritérií, na ktoré sa viaže zákaz diskriminácie, aj „iné zmýšľanie“ či „iné postavenie“ musí byť za každých okolností späté s ľudskou jedinečnosťou, čo znamená, že musia byť vopred dané také vlastnosti, ktoré sú imanentne dané človeku ako ľudskej bytosti a ktoré ho odlišujú od iných ľudí.“

Právna kvalifikácia nároku je povinnosťou súdu (uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22. 09. 2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009). Sporová strana nie je povinná uplatnený nárok právne kvalifikovať, jej povinnosťou je len opísať rozhodné skutočnosti a uviesť, čoho sa žalobou domáha.

Podstata zásahu spočívala v tvrdenom účelovom postupe žalovaného, v mene ktorého konal predseda Krajského súdu v Žiline ako orgán štátnej správy podľa § 33 ods. 2 a § 35 ods. 1, 2 zák. č. 757/2004 Z. z..

Súd preto uplatnený nárok neposúdil ako „štandardný“ nárok na ochranu osobnosti výhradne podľa § 11 a násl. Obč. zák., keď žalovaný určitým nezákonným spôsobom zasiahol do jeho osobnostných práv, ale nárok, ktorý spočíva v porušení povinnosti podľa § 2 a § 3 zák. č. 365/2004 Z. z. zásady dodržiavania rovnakého zaobchádzania a zákazu diskriminácie s uplatneným nárokom podľa § 9 ods. 2 a 3 zák. č. 365/2004 Z. z., teda spojenie reštitučného a satisfakčného nároku z uvedených dôvodov.

Zásah do práv žalobcu bol jednoznačne daný návrhom na disciplinárne konanie, v ktorom bol žalovaný oslobodený a v časti bolo zastavené, žalobca diskrimináciu zdôraznil okrem iného rozdielnym postupom voči ostatným kolegom.

V konaní žalobcom tvrdené rozhodné skutočnosti žalovaný uznal, a tým sa v konaní stali nesporné. V súlade s týmito tvrdeniami aj zo samotného disciplinárneho konania je zrejmy nielen výsledok, oslobodenie žalobcu spod skutku a zastavenie konania v časti skutku pod 2/, ale aj skutočnosť, že disciplinárne konanie bolo voči žalobcovi vedené od roku 2009 do roku 2016, teda značne dlhú dobu viac ako 7 rokov s viac ako rokom pozastavenia sudcovskej funkcie. V uvedenom rozhodnom období rokov 2009 vrátane bezprostredne predchádzajúcich a nasledujúcich rokov, dokonca ani počas celého disciplinárneho konania žalobcu, neboli zo strany predsedov Krajského súdu v Žiline vedené disciplinárne konania (na ich návrhu) voči inému sudcovi ako žalobcovi, hoci vzhľadom na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky o neodôvodnených prietahoch v súdnom konaní, niektorí iní sudcovia Krajského súdu v Žiline vykazovali rozsiahlejšie prietahy v konaní, a to či už množstvom rozhodnutí, ktoré neboli vyhotovené a odoslané v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote alebo počtom reštančných vecí (presahujúcich 6 mesiacov). Takýto rozdielny postup nebol vôbec objasnený a odôvodnený, teda súd nedostal dostatočné argumenty pre osobitný postup voči žalobcovi, ktorého výsledkom bolo disciplinárne konanie, keď voči iným sudcom, ktorí si neplnili svoje povinnosti rozhodovať spory v primeranej dobe a bez prietahov, ako aj vyhotoviť a odoslať rozhodnutie v zákonom stanovenej alebo primeranej lehote, nebola vyvozená žiadna zodpovednosť. Preto bez náležitého odôvodnenia nemožno prijať iný záver, ako uplatnenie rozdielného postupu voči žalobcovi a ostatným sudcom Krajského súdu v Žiline, čo môže súvisieť len s tým, že žalobca vykonával pred podaním návrhu funkciu predsedu súdu s inými pohľadmi na ciele a vývoj justície.

Z úradnej činnosti súdu, ako aj vedomostí sudcu je zrejmé, že práve žalobca bol predsedom súdu v čase predchádzajúcim podania návrhu na disciplinárne konanie (E. A. G. bol podpredsedom, ktorú bola ukončená činnosť), po žalobcovi bol predsedom súdu E. A. G. (poverený vedením KS ZA 1.11.2006, vymenovaný do funkcie predsedu 8.1.2009 do 11.5.2011), následne A. P. G.. Uvedené obdobie zodpovedalo dobe pred tým, ako funkciu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky vykonával A. O. I. (od 22.7.2006 do 22.6.2009), ktorý práve v súčinnosti s návrhom E. A. G., predsedom Krajského súdu v Žiline, zo dňa 26.2.2009, doručeným disciplinárnemu senátu SR 2.3.2009, rozhodnutím ministra spravodlivosti SR č. 24461/2009-41 z 2.3.2009 pozastavil žalobcovi výkon funkcie sudcu.

Súd napriek žalobcom deklarovanej zlému úmyslu a diskriminácii žalobcu, nemal preukázané (ani zo žiadnej listiny nezistil odôvodnenie) prečo a z akého dôvodu došlo k zmene návrhu na disciplinárny postih za spáchanie závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. c/ zák. č. 385/2000 Z. z. na uloženie disciplinárneho opatrenia, preloženia sudcu na súd nižšieho stupňa za návrh podľa § 117 ods. 5 písm. c/ zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich na disciplinárne opatrenie na odvolanie funkcie sudcu. Totiž súd nezistil (nakolko absentovalo akékoľvek odôvodnenie) žiadne zmeny v správaní žalobcu, pretrvávajúce porušovanie povinností, porušovanie iných a ďalších povinností sudcu, zvýšenú závažnosť či následok. V tomto rozsahu dôkazné bremeno jednoznačne zaťažuje žalovaného (zaťažovalo aj navrhovateľa v disciplinárnom konaní).

Dokonca aj bez ohľadu na prenos dôkazného bremena pri sporoch v diskriminačnom konaní, porovnaním postavenia sudcov na Krajskom súdu v Žiline v roku 2007 (január, február), rozsahom nesplnených povinností, množstva nevybavených konaní starších ako 6 mesiacov, žalobca nebol

osobou s najhoršími zostatkami či najdlhšími konaniami, teda postup voči bývalému predsedovi súdu, ktorého prioritou je predovšetkým riadiť súd, vykazujú všetky znaky diskriminácie a aktu pomsty.

Podľa vedomostí súdu, ministerka spravodlivosti SR Lucia Žitňanská zrušila štyrom sudkyňiam a sudcom dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu, a to A. G. Q., A. B. C., F. R. H. a A. R. N.. K rozhodnutiu uviedla, že: „Pozastavenie výkonu funkcie pokladám za závažný zásah do výkonu súdnictva, a preto som po preskúmaní individuálnych prípadov využila právomoc vyplývajúcu zo zákona a pozastavenie som zrušila u štyroch sudcov. Podľa môjho názoru by mal existovať rozumný pomer medzi disciplinárnym previnením, zásahom, ktorý po začatí disciplinárneho konania nasleduje, ako aj rýchlosťou, akou rozhodne disciplinárny senát. Ak by dôvody pozastavenia boli v týchto prípadoch naozaj také vážne, predpokladám, že by disciplinárne senáty rozhodli rýchlo, bez prieťahov a nečakali by s rozhodnutím už vyše roka.“ A. G. Q. z Okresného súdu Lučenec mala pozastavený výkon funkcie od 7. 10. 2008, A. B. C. z Krajského súdu v Žiline od 6. 3. 2009, F. R. H. z Okresného súdu Bratislava I. od 9. 6. 2009 a A. R. N. z Okresného súdu Michalovce od 23. 6. 2009. Zároveň ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 36 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vymenovala A. B. C. do funkcie predsedu Krajského súdu v Žiline s účinnosťou od 15. augusta 2011 (rozhodnutie č. 19917/2011/41 z 1. augusta 2011).

Z uvedeného je zrejmé, že ministerka spravodlivosti nepovažovala v disciplinárnych konaniach tvrdené zásahy takej závažnosti, že by bolo nevyhnutné pokračovať v pozastavenej činnosti žalobcu. Keďže ho s účinnosťou od 15. augusta 2011 vymenovala do funkcie predsedu súdu, musel mať žalobca aj dôveru ministerstva spravodlivosti.

Súdu sa javí aj ako veľmi zvláštne zotrvávanie na podanom návrhu aj ďalším predsedom Krajského súdu v Žiline po tom, ako žalobca v pozícii predsedu Krajského súdu v Žiline vykonal späťvzatie disciplinárneho návrhu. Podľa ust. § 120 ods. 1 a 2 zák. č. 757/2004 Z. z. v znení účinnom k späťvzatiu disciplinárneho návrhu (1.3.2012, doručenom disc. sen. 5.3.2012) disciplinárne konanie sa začína na návrh. Návrh na začatie disciplinárneho konania je oprávnený podať a) minister, b) verejný ochranca práv, c) predseda krajského súdu aj proti sudcovi okresného súdu v jeho obvode, d) predseda súdu proti sudcovi príslušného súdu, e) sudcovská rada proti sudcovi príslušného súdu vrátane predsedu tohto súdu.

Podľa ust. § 120 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. v znení účinnom k späťvzatiu disciplinárneho návrhu návrh na začatie disciplinárneho konania možno vziať späť až dotedy, kým sa disciplinárny senát, prípadne odvolací disciplinárny senát odoberie na záverečnú poradu. Ten, kto vzal návrh na začatie disciplinárneho konania späť, nemôže už v takomto prípade podať nový návrh.

Súd nezistil, že by niektorý predpis obmedzoval dispozíciu s disciplinárnym návrhom a to ani vtedy, ak by disciplinárne stíhaný sudca bol vymenovaný do funkcie, ktorá je spojená s disciplinárnou návrhovou dispozíciou. Prítom tiež nebolo určené, že by späťvzatie disciplinárneho návrhu mohol vykonať iný subjekt, ako ten, čo návrh podal a späťvzatie disciplinárneho návrhu nebolo podmienené súhlasom iného subjektu. Teda, ak sa minister spravodlivosti rozhodol vymenovať do funkcie predsedu krajského súdu disciplinárne stíhanú osobu, je zrejmé že nemal pochybnosti o jej kredibilitate a spôsobilosti vykonávať danú funkciu vrátane dispozície s návrhom na všetky disciplinárne stíhania a ich revíziu (pozri vyjadrenie ministerky spravodlivosti k zrušeniu pozastavenia funkcií sudcov). Nakoľko právna úprava neriešila možný konflikt pri späťvzati disciplinárneho návrhu, nejestvovalo obmedzenie pri dispozícii s návrhom, nemožno prekážky svojvoľne vyhľadávať a už vôbec nie takýto návrh pri rozhodovaní odignorovať. Súd si nevyhradzuje právo na výlučnú správnosť úsudku, avšak aj v spojení s citovaným nálezom č. k. III ÚS 125/2012-15 zo dňa 28.3.2012 bolo povinnosťou orgánov, ktoré o takomto návrhu rozhodujú, minimálne odôvodniť svoj postup, ak späťvzatie disciplinárneho návrhu neakceptovali.

Súd preto musel prihliadať aj na nasledovné vyjadrenie predsedníčky Krajského súdu v Žiline A. P. G., ktorá bola do funkcie vymenovaná po vzdaní sa žalobcu funkcie predsedu súdu, ktorým žiadala v konaní pokračovať po späťvzátí návrhu (napriek vyjadreniu sudcovskej rady, doložených dôkazoch – nenapísaným rozhodnutiam sudcov KS ZA), ktoré prispelo k celkovému predĺženiu disciplinárneho konania.

Zároveň späťvzatie návrhu žalobcom v pozícii vymenovaného predsedu súdu bolo prvým dôvodom neprijatia ústavnej sťažnosti Ústavným súdom SR. Späťvzatiu sa však ani disciplinárny senát ani následne ústavný súd vôbec nevenovali. Súd netvrdí, že bolo ich povinnosťou takýto návrh nevyhnutne akceptovať, ale minimálne ich povinnosťou bolo odôvodniť, prečo takýto návrh neakceptujú, najmä, ak predstavuje dispozíciu s návrhom, ktorú podľa rozhodovacej činnosti nemožno následne zmeniť. Zotrvávanie na návrhu napriek jeho späťvzatiu opätovne vykazuje znaky diskriminačného konania.

Súd z dôvodu, že následne bola odmietnutá sťažnosť Ústavným súdom SR III. ÚS 599/2012-47 rozhodol, že základné právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom disciplinárneho senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ds 9/2008 porušené nebolo, nemôže vysloviť opačný názor a konštatovať prieťahy, a tak preberať kompetencie ústavného súdu. Uvedeným rozhodnutím je viazaný. Súd pri rozhodovaní však musel prihliadať aj na celkovú dĺžku disciplinárneho konania, v ktorom by pri konštatovaní viny disciplinárnym senátom muselo dôjsť k odvolaniu žalobcu z funkcie sudcu s dôsledkami, pre ktoré by nemohol vykonávať nielen funkciu sudcu (§ 5 zák. č. 385/2000 Z. z.), ale ani iné slobodné právnické povolenie ako výkon advokácie, notár, exekútor či funkciu v štátnej správe. Teda počas enormne dlhého konania, v ktorom žalobca nečelil len bežnej hrozbe napomenutia, peňažnej sankcie či sankcie preradeniu alebo odvolaniu z funkcie, ale faktickej strate možnosti vykonávať právnické povolanie, na ktoré má kvalifikáciu a v ktorom sa po celý aktívny čas uplatňoval, teda enormne dlho trvajúci stav neistoty so značnými dôsledkami na existenciu a ďalšiu realizáciu.

Antidiskriminačný zákon v § 9 ods. 2 uvádza len príkladmo právne prostriedky ochrany za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Aj tieto prostriedky vymedzuje len všeobecne, čo znamená, že ich konkrétna forma bude závisieť od okolností, za ktorých k diskriminácii došlo, resp. od jej povahy (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/24/2014. Pod uvedený prostriedok nápravy je potrebné subsumovať aj ospravedlnenie, ktoré bolo zo strany žalovaného splnené, v rozsahu ktorého napokon žalobca vzal návrh späť a súd konanie podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil.

Súd preto rozhodoval o priznaní nároku podľa § 9 ods. 3 zák. č. 365/2004 Z. z., ktorý v dôsledku v podstate splýva s nárokom podľa 13 ods. 2 a 3 Obč. zák..

Podľa § 9 ods. 3 zák. č. 365/2004 Z. z., ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa tá domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

Podľa 13 ods. 2 a 3 Obč. zák., pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Primerané zadosťučinenie sa chápe ako nástroj na odstránenie ujmy nemateriálneho charakteru, a nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. V prípade ujmy hmotného charakteru zákon upravuje dva

kompenzačné prostriedky, a to náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto nie je možné pripustiť, aby si oprávnený cestou nároku na zaplatenie primeraného peňažného zadosťučinenia riešil vzniknutú hmotnú ujmu. Primerané zadosťučinenie slúži predovšetkým ako kompenzácia nemajetkovej ujmy, ktorá môže mať aj majetkový dopad. (K., A.. § 13 [Právne prostriedky ochrany osobnosti]. In: BAJÁNKOVÁ, Jana, DULAK, Anton, FEČÍK, Marián, SEDLAČKO, S., ŠTEVČEK, Marek, TOMAŠOVIČ, F. a kol. Občiansky zákonník I. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 85.).

Súd tiež uvádza, že ak zistí následky diskriminácie (nerovného prístupu), je poslednou inštanciou, ktorá rozhoduje o takomto návrhu a je jeho povinnosťou takéto následky zmierniť či priznaním primeraného zadosťučinenia.

Pri rozhodovaní o výške nároku na náhradu ujmy súd prihliadal na všeobecne uznávané kritériá súdnej praxe pri priznaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a to 1/ dĺžku protiprávneho konania, 2/ reakciu na upozornenia a požiadavky dotknutej osoby, 3/ prípadné dobrovoľné upustenie od konania a snaha o nápravu, 4/ škandalizácia osoby, 5/ opakovanie a zvyšovanie intenzity protiprávneho konania, 6/ úmysel motivovaný snahou o dosiahnutie zisku alebo zámernej diskreditácie osoby, 7/ miera agresivity konania a zásahu a publicita prípadu.

Tak, ako súd vyššie zhodnotil (vyplýva aj z nepopretých skutkových tvrdení žalobcu či napokon uznaného nároku), je zrejmé, že 1/ konanie a ohrozenie vrátane trvajúceho stavu neistoty trvalo neprimerane dlhý čas, 2/ žalovaný počas celého konania trval na podanom návrhu (mimo obdobia späťvzatia, ktoré nebolo nasledujúcim vedením akceptované), návrh gradoval (návrhom prísnejšieho trestu) a svojím správaním predžoval, 3/ absentovala snaha o nápravu (mimo neakceptovaného späťvzatia) počas celého disciplinárneho konania, na potrestaní trval až do ukončenia konania, 4/ vedením disciplinárneho konania a zmenou postihu umožňujúceho pozastavenie výkonu funkcie dochádzalo k znevažovaniu osoby žalobcu v okruhu kolegov, sudcov a právnej verejnosti (čiastočne aj v očiach účastníkov a strán), najmä tvrdením o zanedbávaní povinnosti sudcu, 5/ žalovaný zmenil návrh na trest z preloženia na súd nižšieho stupňa na trest odvolania z funkcie, umožnenie pozastavenia funkcie, neakceptovanie pripomienok sudcovskej rady, neakceptovanie úkonov predchádzajúceho predsedu a späťvzatia návrhu, 6/ snaha žalovaného prostredníctvom disciplinárneho konania o diskreditáciu osoby žalobcu a zbavenie sa funkcie sudcu u žalobcu, 7/ snaha o zbavenie funkcie sudcu (znemožnenia vykonávať povolania, na ktoré mal žalobca kvalifikáciu), neodôvodnené vytvorenie podmienok pre pozastavenie funkcie, trvanie na nároku počas celého konania napriek absencii znalosti podmienok a praxe rozhodovania v civilných senátoch, vyjadreniu sudcovskej rady, späťvzatiu návrhu a návrhoch na jeho neakceptovanie, medializácia – zaslaním vyhlásenia do tlače, televízie a TASR.

Zo všetkých vyššie uvedených skutočností vyplýva, že sa jedná o značný zásah do práv žalobcu, ktorý bol spôsobený nedôvodným podaním disciplinárneho návrhu porušujúcim zákaz diskriminácie a rovnakého zaobchádzania. Súd preto mal jednoznačne preukázaný zásah do práv žalobcu, ktorý súd pri zistení porušení povinnosti rovnakého zaobchádzania (diskriminácie) musí sanovať priznaním nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd pritom nemôže ponechať bez povšimnutia rozhodnutia v obdobných veciach, ako bol poukaz žalobcu na rozhodnutie OS Bratislava I, ktorý priznal sudcovi Krajského súdu v Žiline v konaní sp. zn. 11C/105/2006 nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 1.000.000,- Sk, potvrdený v dovolacom konaní (33.194,- eur), aj keď sa s daným rozhodnutím nemôže stotožniť (predvídateľnosť rozhodnutí súdov).

Súd preto výšku nemajetkovej ujmy stanovil vlastnou úvahou zohľadňujúc rozhodovacia prax súdov pri priznávaní nárokov všeobecnými súdmi pre zásahy do osobnostných práv, rozhodovacej činnosti ústavného súdu a EŠLP. Súd tiež zohľadnil to, že konanie napokon nemalo pre žalobcu trvalé negatívne následky, dosah je možné priznaním nároku zmierniť, ujma pôsobila najmä v bližšom okruhu žalobcu, nesúvisí s poškodením života a zdravia, teda predstavuje len odškodnenie za neoprávnený zásah. Súd úvahou stanovil, že náhrada musí presahovať mesačnú mzdu u žalobcu a zodpovedať náhradám

v obdobných prípadoch, ak má mať satisfakčnú funkciu. Súd preto stanovený nárok v rozsahu 7.500,- eura nárok vo zvyšku zamietol.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania k späťvzatiu čo do povinnosti sa ospravedlniť, došlo pre splnenie požiadavky žalobcu počas konania, teda žaloba v tejto časti bola vzatá späť z dôvodu správania žalovaného, vo zvyšku návrh závisel od úvahy súdu, kedy k nároku nemožno dospieť iným spôsobom, je obtiažne ho predvídať, teda čiastočné zamietnutie žaloby nesúvisí s neúspechom, ale skôr s odlišným názorom súdu na stanovenie výšky náhrady. Súd preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- b) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).